

LIBČICKÉ KŘÍŽOVÁKY

časopis libčického občanského spolku LOS

ROČNÍK 3, ČÍSLO 3, PROSINEC 2016

WWW.LIBCICKEKRIZOVATKY.CZ

O svobodě si přečtete v rozhovoru s Gabrielou Havlůvou na straně 2

Nesem vám noviny aneb klídek a teploučko

Tak už jsou zase tady, s tím jejich bulvárním plátkem, já to teda nečtu, ale píšou tam hrozný nesmysly, celej ten jejich spolek, prej mu řikaj Libčické otravný spolek, ha ha, dobrý žejo, no zaplaťbůh, že je k ničemu nepouštěj, kdyby jo, tak by se vidělo, jestli něco uměj, takhle můžou jen kafrat a prudit, pořád předhazovat, jak to dělaj jinde, teď dokonce náká Havlůvová, co je nám do ní, stejně jsou to v tom spolku jen přistěhovalci, jo to není, tak jako když jsme se sem přistěhovali my, to byly doby, to kdyby někdo mlel pantem jako třeba voni vo tom zametači, to by s nimi předseda pěkně zamet, no to ten samet, to nám byl čert dlužnej, že mám pravdu, jo a eště do toho tahaj děti, co prej by chtěly, anketa, fakani, nezdravěj a vozej si zadek až před školu, kdyby jim ho tam aspoň zmydlili, když dělaj neplechu, ale to ne, to je doba, jeden by se zcvoknul, svatou trpělivost musej ty učitelky mít, no bodejť by to tak nebylo, jaký rodiče takový děti, já to teda vidim bledě, kam ten svět spěje, eště že tady máme ten klídek a taky teploučko, sice vobčas smrádek z pálených petek, ale lidi holt nemaj prachy, třeba ty naši mladý, auto, dovolená, taky ta apotéka, co musej platit na barák, no pak samo-sebou jim nic nezbejvá, musim jim sem tam něco strčit, aby se neřeklo, to víte, lidi by na jednom nenechali niť suchou, hele, začíná sněžit, to zas bude mela na chodnících, já bych je tam nahnala, ať si pak třeba řikaj Libčické odklízecí spolek, chacha, já už budu muset jít, tak hlavně veselý Vánoce, ať se jim vzpříčí kost v krku a hezkej nový rok, ať je třeba trefí na náplavce petarda....

V libčickém veřejném prostoru zaznamenal Petr Schönhofeld

sebekritický vzkaz padesátníka dvacetiletým

Vánoce jsou svátek narození. Pro křesťany toho nejdůležitějšího narození, spojeného s nadějí. Přeneseno do současné praxe rození dětí v Evropě, moc odkaz Josefa, Panny Marie (a Ducha svatého) nectíme, vymíráme. Jinak si jdeme k duhu jako nikdy dřív.

Evropská manželství zažívají krizi. Nejenže se víc a víc rozvádějí, ale méně kluků a holek se žení a vdává.

Nežijte single. Nejdřív je to sice fajn, mít zodpovědnost jen sám za sebe, dělat si věci podle svého. Až tak po padesátce zjistíte, že není špatné, když jeden pere ponožky a druhý umí spravit protékající záchod. A ve dvou se také lépe vychovávají děti, protože jednoho ti „spratci“ odrovnají jedna dvě.

Máme po ekonomické krizi a utrácíme. Na Vánoce také víc a slavnostně svítíme, asi abychom dali v noci do vesmíru signál, že opravdu nejsme chudí a máme dost i na to svícení. Některé domy v Libčicích svítí jako kasína v Las Vegas. Po tu dobu není v jejich okolí vidět na hvězdy.

Bud'te skromní. My si takhle ještě léčíme mindráky ze sedmdesátých a osmdesátých let, kdy jsme toužili po Západu a po jeho (z našeho pohledu) luxusu. Vybraný luxus jsme ale většinou zaměnili za kýčovitý konzum.

Internetové sociální sítě nahrazují osobní kontakty mezi lidmi. Sdílíme, děláme si virtuální přátele, máme jich najednou desítky, stovky, tisíce. Malé, střední, velké bubliny,

pokračování na straně 11 >>

svoboda je možnost volby

Na rozhovor přijela Gabriela Havlůjová z Kladna do Libčic v neděli dopoledne 27. 11. 2016. Potom pokračovala do Prahy na legionářskou konferenci. O čem jiném jsme si mohli povídat než o svobodě. Zajímavé je, že jen jednou řekla něco, co by se mohlo nazvat definicí svobody – tvoří to titulky rozhovoru. Jinak odpovídala v příkladech ze života. Je jí sedmadvacet let, ale má v sobě zkušenosti mnohem starší, protože žije v intenzivním kontaktu s pamětníky našich moderních dějin. Ptal se jí Martin Sekera.

svoboda a minulost

LK: Jste z Kladna, Libčice nejsou daleko, ale ... znáte je?

Gabriela H.: Teď jsem u vás potřetí. Poprvé v roce 2006 po návratu z návštěvy koncentračního tábora Mauthausen, kde jsem byla přítomna odhalení pamětní desky Karlu Hašlerovi. Chtěla jsem se tenkrát seznámit s místem, kde prožil jistě šťastné chvíle, a tak jsem se jela podívat na jeho letní sídlo. Podruhé, když jsem si dala za cíl vyfotografovat všechny Lidické ulice v České republice. Navíc prarodiče pocházejí z Mělnicka, můj jednaosmdesátiletý děda žije v Jevíněvsi, takže povodí Vltavy mám ráda.

Mgr. Gabriela Havlůjová

Bydlí v Kladně, s manželem, který se žije jako finanční poradce a hokejový skaut kanadského klubu Winnipeg Jets, vychovávají jednu dceru. Vystudovala historii, připravuje doktorskou práci o Lidicích, pracuje na kladenském magistrátu, kde má na starosti spolky a občanské aktivity. Je také profesionální cvičitelkou aerobiku. Ráda cestuje – táhne ji poznávat spíš Východ, než Západ. Její dlouhodobou vášní je poznávání minulosti prostřednictvím rozhovorů s pamětníky. Jedním z nich je i její teta z manželovy strany Milena (Miluška) Havlůjová, politická vězenkyně padesátých let, 1992 – 1998 starostka Rudné u Prahy.

LK: Kladno sice není Praha, ale oproti naší obci je to velké město. Mají lidé ve velkých městech pocit jaksi bezpečnější osobní svobody než v malých? Hraje v tom roli větší anonymita obyvatel velkých měst?

Gabriela H.: Pravda, Kladno je oproti vaší obci velké město, ale zase ne tak velké, abyste nenašli vždy nějaké společné známé i s na první pohled cizím člověkem. Od září působím na Magistrátu města Kladna a kromě jiného mám na starosti koordinaci spolupráce se spolky a občanskými aktivisty. Někdy jsou to jednání úsměvná, jindy až děsivá.

LK: Děsivá?

Gabriela H.: Občas přijdou lidi, že sice nechtějí udávat, ale že by chtěli říct, s kým jako město jednáme. Myslím tím například nějaký spolek a člověka v jeho čele, s nímž léta spolupracujeme. A teprve teď se dozvíte, co nedobrého dělal před rokem 1989. Člověk ani ve městě s osmadesátí tisíci obyvateli minulosti prostě neuteče. Lidé například přicházejí, aby se svěřili se svým osudem, křivdou, která je stará i

čtyřicet let. Jsem historička, nikoliv soudce. V menší obci by k takové situaci „odhalení“ jistě došlo dříve, v Kladně je to jiné, zde člověk může „proplovat“ i několik let, ale nakonec vám vaše chování a činy někdo „spočítá“. Teď myslím v pozitivním i negativním smyslu slova.

LK: To je vazba na minulost a naše někdejší hříchy, ale měl jsem na mysli i současnost. V malých obcích se lidé leckdy bojí ozvat, když jsou s něčím nespokojeni, se školou, s chováním starosty nebo zastupitelů. Někdy je to plod klientelismu, jindy jde o strach, že by byli moc vidět a znepríjemnili by si život. Ve velkých městech máte lepší možnost se schovat.

Gabriela H.: I na Kladně jsou kritici současného vedení města. Někteří lidé ze spolků namítali: my když uděláme před radnicí nějaký nesouhlasný happening a druhý den budeme žádat o dotaci, tak ji asi těžko dostaneme. Ani v Kladně se neschovává, jsou tu „tábory“, ale myslím, že na podpoře spolkové činnosti se to v současnosti neprojevuje.

LK: Svobodu vnímáte hodně historicky. U nás na radnici visí na zdi pamětní cedule s okřídleným Santayanovým citátem: „Kdo si nepamatuje minulost, je odsouzen k jejímu opakování.“ Podle proroka Jeremiáše radil Hospodin: „...vypjtejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní.“ Co si z toho vybrat?

Gabriela H.: Nestačí historii znát, ale hlavně se z ní umět poučit. Je mi teprve 31 let, ale naslouchala jsem desítkám příběhů těch nejstarších spoluobčanů. Některé životní situace se stále opakují, ale člověk je tak nepoučitelný. Nejsilnějším argumentem je osobní zkušenost, nikdo ale nechce přeci zažít na vlastní kůži život v Protektorátu, či v padesátých letech, aby si uvědomil, co je svoboda. Proto bychom měli více naslouchat a také přemýšlet o tom, co se nám snaží zkušenější lidé, kteří mají více odžito, předat.

LK: A co předávají lidé, kteří dospívali v sedmdesátých a osmdesátých letech? Dnes jsou v pokročilém středním věku a zdá se mi, že dětem nějakou hlubokou zkušenost moc nesdělují. Jejich mládí byl Michal David, který dnes tříská velké peníze vystupováním na podnikových večírcích pro ty, kterým zpíval v osmdesátých letech. Dost chabý dějinný zážitek, pouhé populární retro a sentiment. Svoboda? Tzv. šedá zóna ji měla dovolenou v soukromí. A většině obyvatel ČSSR to stačilo.

Gabriela H.: Máte pravdu. Teď přemýšlím, že i ve vlastní rodině naslouchám spíš těm vzpomínkám starší generace, než rodičům. Možná si rodiče myslí, že ta jejich doba nebyla tak zajímavá, nebyl v ní žádný výrazný zlom... Jsem šťastná, že jsem předchozí režim zažila jen jako předškolák. Ale snažím se o něm i profesně přemýšlet. Zabývám se orální historií (rozhovory s pamětníky) přes 16 let a vyslechla jsem mnoho minulých příběhů od první republiky do roku 1989. Leckdy jsem po rozhovoru kladla sama sobě otázku, jak bych se asi zachovala já. Jsem ráda, že jsem nikdy nestála před skutečně osudovými dějinnými momenty. Částečně jsem si je ale „prožívala“ při spolupráci na projektu „Dotkni se 20. století“ pro Národní muzeum. To jsem jako studentka historie Filozofické fakulty UK připravovala pro studenty středních škol takovou pomůcku – příběhy postavené na reálném lidském osudu s tím, že v určitých fázích života měl student možnost volby – například kolaborace / odboj / šedá zóna, nebo pomoci/odejít a podobně. Ty modelové osudy takto vtahovaly studenty do minulosti a snad si snáze uvědomovali, před jakými rozhodovacími křižovatkami museli jejich předci stát. Jsem opravdu vděčná osudu, že tato období jsou pro mě pouze profesním zájmem.

LK: To mě vede k otázce, jestli se na našich základních i středních školách učí moderní dějiny tak, aby to děti zaujalo a vyznaly se v nich?

Gabriela H.: Složitá otázka, odpovím spíš příkladem. Za školní docházky mých rodičů byly absolutně povinné poutě do sousedních Lidic. Žáci stáli postupně celý den čestnou stráž u pomníku. Po letech mi rodiče

řekli, že to v nich nic moc nezanechalo, ty organizované akce naopak nepodporovaly citlivost jejich vztahu k této historii. Na druhou stranu, když jsem já studovala kladenské gymnázium, tak jsem si udělala průzkum mezi studenty a zjistila jsem, že 75 procent z nich neví, jak je gymnázium spojené s lidickým tématem. Nevěděli, že lidické ženy byly v naší tělocvičně odděleny od dětí. Takže to jsou dva extrémy. Rodiče to sice měli zprofanované, ale aspoň tuto souvislost znali, znali historii Lidic. Já jsem tenkrát nabídla, že všechny studenty z gymnázia provedu po Lidicích, ale bylo mi řečeno, že na to není čas, že to nezapadá do osnov. A výuku jsme končili rokem 1945. A když jsem se hlásila na historii na fakultu, tak tam otázky z toho neprobraného období samozřejmě byly. Záleží na osobnosti učitele. Jsou určité školy, kde toto moderní období nešídí, ale není to pravidlo.

LK: Představa o tom, co a k čemu je svoboda, se asi hodně liší generačně. Starší lidé možná pod svobodou více cítí „osvobození“ od něčeho, ti nejmladší berou svobodu spíše jako možnost a právo k něčemu, na něco. Co myslíte?

Gabriela H.: Ihned se mi vybavila slova pamětníků druhého odboje, kteří mi často nezávisle na sobě opakovali a opakují: „My jsme vám tu svobodu vybojovali, vy ji musíte udržet.“ Svobodu vnímá asi každý z nás po svém, není to jen otázka věku. V letošním roce jsem byla na jižní Sibiři, diskutovala jsem s patnáctiletými studenty v Tajsetu (další nejbližší město Irkutsk je vzdáleno 700 km). Nikdy neopustili své rodné město, jejich rodiče také ne, jejich prarodiče byli politickými vězni v jednom z gulagů v této oblasti a zůstali tam žít po propuštění, protože se neměli kam vrátit. V tu chvíli jsem si uvědomila, co pro mě znamená svoboda. Je to možnost volby. Oni neznají cestování, neumí cizí jazyky, nemají vzory ve svém okolí, které by je motivovaly, nemají srovnání, tudíž i jejich svoboda je z mého pohledu velmi omezená.

Svoboda a média

LK: Když jste si předsedu Vodičku a ostatní při jednání o vašem vyloučení ze svazu bojovníků nahrávala na mobil, nepřipadala jste si divně? Jako nástroj Orwellova Velkého bratra?

Gabriela H.: Rozhodně ne. Naopak. Ze zkušenosti vím, jakým způsobem jsou při jednání ústředního výboru zkruslovány následně zápisy a usnesení. Nebylo jednání za poslední dva roky, abych nepožadovala opravy zápisů, kde byla zcela zřejmá dezinterpretace projednávaných témat. Konkrétně například jednání o odloučení lidické buňky od OV ČSBS Kladno, kde jsem působila jako předsedkyně. Přes rok jsem trvala na tom, že v zápise z jednání musí být uvedeno, že tato oblastní organizace, v jejímž čele stojí paní Bobošíková, byla odtržena bez jednání s představiteli OV Kladno. Je to dost zásadní, protože tím pádem došlo k porušení stanov ČSBS. Opakovaně jsem tuto námitku vznesla, většinou přítomných bylo odhlaso-

váno, že to v zápise musí být. Bohužel, dodnes není. Od té doby samotné vedení ČSBS začalo nahrávat jednání ústředního výboru. Já jsem činila stejně, zejména z důvodu výše uvedeného. Netušila jsem, že jednou zaznamenám i své vlastní vyloučení. Rozhodla jsem se nahrávku následně poskytnout České televizi a je pravda, že právě tato nahrávka v pořadu 168hodin přehraná bez jakéhokoliv komentáře rozpoutala skutečně teprve debatu o tom, jaké praktiky panují v ČSBS. Je to smutné, ale myslím si, že kdybych to jen vyprávěla, veřejnost možná ani neuvěří – právě organizace jako ČSBS měla mít jasný morální kredit.

LK: Policejní odposlechy telefonů, kamery na veřejných místech, identifikace člověka podle platebních karet, IP adres počítačů..., máte strach z toho, že kontrolu nad oprávněním k takovému sledování jednou lidé ztratí i v dosud demokratických režimech? Zvykáme si na to dnes už od kojenců – máme bezpečnostní elektronické „chůvičky“.

Gabriela H.: Zde se rozcházíme v názoru s mým manželem, se kterým jsem od svých patnácti let. Já jsem v tomto směru zřejmě až naivní a strach nemám. Respektovala jsem jeho názor a zrušila si například svůj profil na Facebooku. Jistě, je potřeba si uvědomit, že hlavně kvůli složité mezinárodní situaci, zločinu a terorismu politici získávají legitimní nástroje, jak mít přehled o všem. Problém je, že jakmile rizika pominou, nástroje zůstanou a je otázka, zda ve správných rukou. Já si to riziko osobně stále neuvědomuji a říkám si, že když je člověk slušný, tak přeci nemusí mít strach.

LK: V tom vzrušeném období emancipace od bařtipansky vedené organizace ČSBS jste dávala hodně rozhovorů médiím, bavilo Vás to? Taková popularita je velký zásah do svobody soukromí, i tím, že bere čas.

Gabriela H.: Přiznám se, že rozhovory miluji – ale když sedím na druhé straně, jako tazatel. Samozřejmě jsem s radostí médiím vyprávěla o mé jarní cestě na Sibiř po stopách generála Vojevčovského. Brala jsem to jako formu osvěty, protože Vojevčovský je pozapomenutá osobnost našich dějin. Rozhovory na téma dění v ČSBS beru jako nutnost a povinnost, když jsem ten vlak rozjela, těžko z něj nyní vyskočím. Ale upřímně řečeno, spíše mě to již unavuje a zatěžuje časově.

LK: Médiím se zamlouvá, když mohou událost zobrazit jako konflikt nejméně dvou stran, považují to za poutavější pro publikum. Jinými slovy jako „souboj“. Případá Vám, že je současný politický život podle médií jeden velký a nekončící boj? A jeho vulgarita je čím dál běžnější? V tzv. velké i malé obecní politice.

Gabriela H.: Novináři musejí sledovat čtenost a sledovanost. Já brala média jako nástroj jak upozornit na problémy v ČSBS. Reportáže v pořadu 168hodin vyvolaly celospolečenskou debatu o směřování Svazu. Ohlas byl neuvěřitelný napříč republikou. Za to jsem vděčná. Je jistě i řada povrchně zpracovaných témat, ale já mám v tuto chvíli s médii pozitivní zkušenost. Nemám ráda vulgaritu. Možná je to dané tím, v jakém okruhu lidí se pohybuji.

z deníku zastupitele

V dnešním pokračování deníku si projdeme září, říjen a listopad. Připomínáme, že zkratka RM znamená rada města, ZM je zastupitelstvo města a MPSV označuje Ministerstvo práce a sociálních věcí vlády ČR. Kompletní verzi Deníku najdete na www.libcickekrizovatky.cz.

*Zastupitelé za LOS Ilona Ptáčková,
Petra Pelešková, Tereza Nehasilová
a Luboš Harazin.*

↓ září 2016 ↓

9. 9. Obdrželi jsme materiály na jednání zastupitelstva č. 13, které se koná v pondělí 19. 9.

12. 9. Obdrželi jsme doplňující přílohu k jednání ZM, a to žádost vlastníků pozemků v lokalitě nad koupalištěm o pořízení změny územního plánu sídelního útvaru Libčice nad Vltavou.

13. 9. Petra opakovaně žádá o materiály týkající se žádosti o dotaci z MPSV na strategické dokumenty města (text podané žádosti a informaci o její úspěšnosti), do jednání zastupitelstva nic z požadovaných podkladů neobdrží.

14. 9. Tajemník úřadu zasílá zastupitelům posudek odhadu tržní hodnoty městských pozemků nad koupalištěm zpracovaný Ing. Motýčkou. Posudek je plný chyb a „tržní“ hodnota pozemků je tímto posudkem značně devalvována.

16. 9. Poté, co Petra dvakrát na základě neformální emailové žádosti neobdržela požadované materiály, posílá městu žádost o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, datovou schránkou. Znovu žádá o znění žádosti o dotaci z MPSV na zpracování strategických dokumentů a informaci o skutečnosti, že byla žádost úspěšná, jak je uvedeno v zápisu z jednání RM č. 18 v bodě 9/18 - 2016.

19. 9. Od 18 hodin proběhlo jednání zastupitelstva č. 13, které bylo proti plánu svoláno místo na středu 21. 9. již na pondělí 19. 9. Na začátku jednání po zjištění, že koaliční zastupitelé byli na rozdíl od opozičních členů ZM starostou dotázáni, zda jim změna termínu jednání ZM vyhovuje, podáváme protest proti nerovnému přístupu ke členům zastupitelstva. Námi předložené návrhy usnesení k jednotlivým bodům programu ZM č. 13 byly odmítnuty. Při projednávání žádosti o odkoupení pozemků v lokalitě nad koupalištěm jsme předložili toto stanovisko k postupu radnice.

Více podrobností o zasedání se můžete dočíst <http://LibcickeKrizovatky.cz/?p=12007>

22. 9. Tereza domluvila setkání se zástupci sdružení Oživení v rámci akce Bez korupce Tour, beseda se má uskutečnit 4. 10. '16.

26. 9. Tereza požádala vedení radnice o poskytnutí prostor v obřadní síni, případně v knihovně, pro uskutečnění besedy. Neúspěšně. Starosta s námi přestal komunikovat.

29. 9. Zaregistrovali jsme na webu města výzvu, že se hledá nový nájemce koupaliště a obratem ji zveřejnili na našem webu a na libčickém FB. Zájemcům do konce výběrového řízení zbývá jen týden! Jsme zvědaví, jaké „podnikatelské záměry“ stihnou v tak krátkém čase zájemci vypracovat.

pokračování na straně 5 >>>

Jsem zvyklá slyšet od pamětníků jako nejhorší nadávku „darebák“ a jejich projev je podložen argumenty. A pak poslouchám přední představitele našeho státu a je mi z toho úzko. Nejenom z toho, co člověk slyší, ale spíš z toho, že už to lidem přijde normální. Společnost zhrubla. Druhým problémem je množství informací a jejich relevantnost. Dobrou školou mi jistě byly semináře z doby studií na univerzitě, kdy jsme se učili interpretovat texty, před časem jsem dokonce zašla na nějaký komerční seminář ke kritickému myšlení. Přesto se přistihnu, že hodinu pročítám vlastně anonymní příspěvky v diskusích pod články zpravodajských serverů a přemýšlím o nich – zbytečně, jsou bez obsahu. Proto raději vyhledávám setkání osobní, kde se člověk neschová za anonymní přezdívku. Vhodným prostorem se mi v poslední době zdají například sousedská setkávání, která začínají být na Kladně populární.

LK: Že by tedy svobody v přístupu do veřejné mediální komunikace bylo přece jen příliš? To už totiž dnes nejsou zdaleka jen novináři a diskutující anonymní čtenáři, ale i uživatelé sociálních sítí. Jak mocně umějí zapůsobit a ovlivnit veřejný život, ukázaly volby v Americe. Skupina mladých Makedonců si vydělávala tím, že po sociálních sítích šířila dezinformace o kandidátech a ovlivnila tím názory a postoje amerických voličů.

Gabriela H.: Na tom semináři ke kritickému myšlení jsem zjistila, že ani jeho pořadatelé nevědí, jak k tomu přistupovat, když nemáte čas zprávy a informace posuzovat z pěti deseti dalších hodnověrných zdrojů. Já to vidím na svém osmnáctiletém bratrovi. Často přijde s názorem, že se ho musím zeptat, kde se k tomu dostal. Má své facebookové uzavřené skupiny a z nich má pocit, že devadesát procent hlasů nahrává tomu jeho názoru, přátelé s ním souhlasí a potvrzují ho. Z Ruska jsem si zase přivezla poznatek, že kvůli jazykové bariéře tamější děti skoro nemají šanci přečíst si jiný názor, než který běží oficiálně.

svoboda, vůdci a my ostatní

LK: Poválečný Peroutkův časopis Dnešek přinášel reportáže z pohraničí o tzv. národních správách, některé nazýval diktátůrky, podle toho, jak se chovali. Takové charakterové tendence vidím dnes leckdy také, od městských zastupitelstev po prezidenta. Mýlím se?

Gabriela H.: Vždy samozřejmě záleží na konkrétní osobě. Naštěstí já se denně pohybuji v kolektivu lidí, kde se naopak snaží všichni spolupracovat a využívat kvalit každého jednotlivce. Mně spíš v dnešní politice chybí odpovědnost a soudnost. Mám poměrně často pocit, že proběhnou informace, které by měly rezonovat, politik by měl odstoupit, omluvit se, ale on se oťře a jede dál. Nedokáže přiznat chybu. To vadí mně. Chybí mi morální autority, vzory které by dokázaly sjednocovat společnost.

LK: Mít silného vůdce, byť nedemokraticky jednajícího, mnoha lidem vyhovuje víc, než cenit si toho, že máme demokratický systém vlády. Pozorujete to také?

Gabriela H.: Bohužel. Ano. Lidé jsou tak často pohodlní, nechtějí problémy a nic řešit. To bylo velmi patrné právě i na jednání ÚV ČSBS, kde mi řada lidí řekla, ať to nechám už být (kritické příspěvky o nehospodárném zacházení s majetkem ČSBS – pozn. red. LK), že je důležité, že to nějak běží a stejně tady už dlouho bojovníci nebudou a je to tedy jedno. Po nás potopa. Lhostejnost, pohodlnost.

LK: Ale když nikdo nevystrčí hlavu, neřekne svůj názor, zbavuje se své zodpovědnosti za svobodu. Což zase vyhovuje některým politikům, protože potom je politika skutečně jen věcí politických stran, případně manipulativních vůdců. Mají se k politice vyjadřovat i zájmové – nepolitické spolky?

Gabriela H.: Ze své profesní praxe znám případy takových spolkových dilemat, kdy si lidi řeknou – jo, teď dáme nějaké vyjádření za spolek k veřejné věci, která se nám nelíbí, a co z toho budeme mít? Jenom problémy. Pak mám zkušenost opačnou, že to lidi udělají i za tu cenu, kdy problémy mít budou. Před pár lety byla v Praze nějaká soutěž bojovníků, nějaký box, jeden závodník tam vystupoval s vytetovaným hákovým křížem na prsou, netajil se tím, že je neonacista, po vyhrazených zápasech provolával hesla... Tenkrát jen zdejší kladenský spolek

Případ bojovnice za svobodu

Havlůvová byla předsedkyní kladenské organizace Českého svazu bojovníků za svobodu. K činnosti spolku měla vztah už od dětství, od patnácti let dělala průvodkyni v Památníku Lidice. Ale nesouhlasila s politizací lidické pobočky svazu, když ji ovládla Jana Bobošíková. Hlavně se však střetla s předsedou celého svazu Jaroslavem Vodičkou, jehož vedení kritizovala za špatné hospodaření a rozprodej majetku svazu pod cenou. Za svou vzpurnost byla s dalšími členy vyloučena. V říjnu spoluzaložila nový Spolek pro zachování odkazu českého odboje. Hlásí se do něj noví a noví členové z celé republiky.

a dva pražské žádaly organizátory, aby ho nepouštěli do soutěže. Jen tři spolky bojovaly s pražským magistrátem, který nám dal nakonec za pravdu. Byla ale řada lidí, kterým ten závodník sice také vadil, ale neozvali se. V naší společnosti převládá spíše lhostejnost k veřejnému dění.

LK: Za jak velké nebezpečí považujete nejen pro naši společnost antisemitismus, fašizující projevy, neonacismus?

Gabriela H.: Vzhledem k tomu, že se od patnácti let pohybuji mezi lidmi, kteří to bytostně řeší, tak jsem k tomu hodně citlivá. Včera uspěla ve Zlatém slavíkovi skupina Ortel, to mě děsí, že dostane takový prostor v populární veřejné anketě. Chápu to tak, že lidé, kteří neznají podrobněji význam těchto věcí, to nebezpečí nevidí.

LK: Proč tak málo mladých lidí využívá svobodu volit?

Gabriela H.: Mají pocit, že nic nezmění. Já když chodím mezi mladé lidi na přednášky, mezi studenty, tak se ptám, jestli jsou členy nějakého spolku, že by se tak třeba mohli účinněji vyjadřovat k veřejným věcem. Prý se spojují jen na Facebooku, nemají potřebu se scházet jinak. To samé, když jsou volby. Když byla ta akce k 28. říjnu na Staroměstském náměstí, tak mě napadlo, kolik z těch lidí chodí volit. Je sice pěkné, že se sejdou na demonstraci, ale je otázka, jestli jsou také potom, tedy trvale, aktivní, jestli volí.

LK: Možná jim chybí ve veřejném životě výrazní a důvěryhodní lidé, kteří přesahují stranický boj.

Gabriela H.: Mně chybí morální autority, které by měly respekt většiny společnosti. Říká se, že každý je nahraditelný. Já vím, že ne. Umírají lidé, kteří byli vychováni jinak než dnes žijící generace. Lidé, kteří za republiku byli ochotni položit život, kteří se snažili žít čestný život a pokud se nezachovali čestně, vyvodili z toho osobní důsledky. Přiznali vlastní odpovědnost. To dnes nedokáže každý.

LK: Předevčírem zemřel ten, o němž básník Václav Hrabě psal v šedesátých letech jako o vousatém Fidelovi, se sympatiemi. Kubánští emigranti v Miami to oslavovali. Na ostrově svobody

na Kubě podle záběru kamer lidé truchlili. Spontánně?

Gabriela H.: Na Kubě jsem byla v roce 2009 a tenkrát jsme v Čechách běžně četli, že Castro je vážně nemocný. Tam jsme v tom smyslu hovořili s nějakými místními mladšími doktory, hned změnili tón, byli na něj hákliví, vnímali ho jako stále silnou osobnost, která dokázala spojit většinu Kubánců. Teď tam taková osobnost není.

LK: Máme u nás takovou osobnost, která by zdejší lidi spojovala, a na rozdíl od Castra ctíla demokracii a nebyla autoritářská? Míříme k našemu budoucímu prezidentovi.

Gabriela H.: Sama jsem zvědavá na výsledek. Když jsme slyšeli první oznámení Michala Horáčka, hned to zase rozdělilo společnost.

LK: Jestli my nečekáme na nějakou ženu, aby nás spojila. To by ale muselo být více žen v politice.

Gabriela H.: Nemyslím si, že by muži nedávali prostor ženám, spíš ženy se nechtějí prosadit. Anebo si volí prostor k takovým aktivitám, které jsou jim bližší než politika. Nemají tolik

času, ani partnerským vztahům tyto aktivity neprospívají. Můj manžel by byl také spokojenější, kdybych byla více doma.

LK: Máte dceru, na kterou teď čeká škola. Těšíte se, nebo se bojíte, jaké to bude?

Gabriela H.: Těším se a jsem zvědavá. Na svůj věk je v některých oblastech kvůli mně až příliš uvědomělá. Samozřejmě umí blbnout, ale například ve čtyřech letech jsme šly z bazénu a ona se zastavila u pomníku padlých Sokolů a poklonila se. V pěti letech zazpívala poprvé se mnou v Lánech naši hymnu. Jsem zvědavá, co v ní mé aktivity jednou zanechají. Bojovnou povahu ale již ukázala, když předsedovi ČSBS Vodičkovi řekla ve svých pěti letech na pietním aktu v Hroznatíně, že mu ruku nepodá, protože je na maminku zlý.

LK: Za chvíli tu máme nový rok. Co si nepřejete, aby se stalo?

Gabriela H.: Osobně bych si nepřála dostat žádné parte. A nám všem bych nepřála strach z toho, že pokud projevíme svůj názor, budeme tím páchat přestupek, nebo dokonce trestný čin.

LK: Děkuji za rozhovor.

↓ Říjen 2016 ↓

3. 10. Tereza zaslala radním 3 dotazy k probíhajícímu výběrovému řízení na nového nájemce koupaliště: 1) Doba na přípravu nabídek, 15 dní, je velmi krátká. Proč rada města stanovila tak brzký termín pro podání nabídek? 2) Zveřejnilo město informaci o vyhlášení výběrového řízení vedle úřední desky a webu města i nějakou další cestou? 3) Oslovila rada města s nabídkou účasti ve výběrovém řízení přímo některé konkrétní subjekty?

4. 10. Setkali jsme se se zástupci sdružení Oživení v rámci jejich mobilní právní poradny. Probrali jsme témata, která nás aktuálně i dlouhodobě pálí, ověřili jsme si některé procesní postupy a dostali rady, jak jednat v případech, kdy se domníváme, že radnice chybí.

4. 10. Obdrželi jsme zamítavé rozhodnutí k naší žádosti o poskytnutí kopie znění žádosti o dotaci na strategické dokumenty, o kterou Petra žádala prostřednictvím zákona 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Radnice argumentuje tím, že zpracovatel považuje text žádosti za své obchodní tajemství.

9. 10. Petra zasílá odvolání ve věci zamítavého rozhodnutí o poskytnutí informace.

10. 10. Tereza se zúčastnila jednání řídicí skupiny k tvorbě strategického plánu. Řídicí skupina se vrátila zpět do dubna 2016 a stanovila nové termíny dokončení jednotlivých kroků přípravy SP. Starosta předal přípravu SP panu radnímu Penížkovi.

13. 10. Tereza obdržela tyto odpovědi na otázky zaslání radě 3. 10., viz výše: 1) Po dobu lhůty realizoval prohlídku pouze jediný uchazeč, který nežádal o prodloužení lhůty, žádný jiný uchazeč neprojevil zájem o prohlídku areálu, tudíž nikdo ani nemohl požádat o prodloužení lhůty na zpracování nabídky. 2) Informace byla zveřejněna na úřední desce a na webu města, vzhledem ke lhůtě vydání LN nebylo možné informaci zařadit. 3) Místostarosta oslovil provozovatele kralupského koupaliště.

Výběrové řízení na nového nájemce koupaliště bylo ukončeno před pěti dny. Přihlásil se jeden uchazeč. Koupaliště má nového provozovatele. Proč radnice s výběrem tak pospíchá, jsme se nedozvěděli.

15. 10. Petra zasílá další dvě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to opakovaně požadavek o kopii žádosti o dotaci na strategické dokumenty města a o kopii smlouvy s Policií ČR a soupis víceprací a méněprací na rekonstrukci objektu tzv. Ludvíka, obojí nyní současně i jako zastupitelka města, která požaduje dokumenty potřebné pro práci pro město.

18. 10. Petra zasílá na podatelnu města a na správu majetku žádost o zaslání technických specifikací pro aktuálně vyhlášené výběrové řízení na dodavatele zametacího stroje s datem podání nabídek do 2. 11. '16.

19. 10. Přichází odpověď k žádosti o kopie dokumentů k rekonstrukci objektu Ludvík pro Policii ČR, radnice opět kopie dokumentů odmítá poskytnout. Tajemník Dědič zve k nahlédnutí do dokumentů, o to však nikdo nežádal. Po vysvětlení, že jsou žádány kopie dokumentů a soupis víceprací a méněprací, přichází obdobná odpověď s pozváním na další dny.

pokračování na straně 7 >>

Máváčkovská besídka

V úterý 13. prosince se ve Školičce Máváček koná Máváčkovská besídka od 15 hodin.

Srdečně zveme rodiče s dětmi na příjemné setkání. Cukroví a hudební nástroje vítány.

Jak se v Libčicích zametá... ..i bez zametacího stroje

Na úvod si řekněme, že investice do čistých silnic a chodníků je určitě správná věc. A tak ani my tímto článkem v žádném případě nechceme zpochybnit bohubilý záměr.

A o co jde? Naše město se před letošní zimní sezónou rozhodlo pořídit si nový stroj na čištění chodníků. Bohužel, i taková pozitivní snaha se v Libčicích může totálně zvrtnout. A my bychom vám rádi ve stručnosti vysvětlili, kde všude vidíme chyby, co je podivné, co budí naše rozpaky. Pokud vás zajímají detaily, víc si můžete přečíst na webových stránkách [http://LibcickeKrizovatky.cz/?s="kauza+zametač"](http://LibcickeKrizovatky.cz/?s=).

Časová osa celé události

16. června 2016 : Stroj máme vybraný....

Dlouho předtím, než se záměr stane veřejným, se po městě prochází podstatná část zaměstnanců městského úřadu; úředníci se fotografují během prezentace zametacího stroje Hako CityMaster 600, který jim předvádí zástupci firmy Unikont. Fotogalerii s názvem „16.6.2016 – Nový zametací stroj fy Hako na chodníky – Foto: PB“ si stále můžete prohlédnout na stránkách města.

19. září 2016 : ...stačí jen vypsát výběrové řízení

Celá kauza pro nás právě začíná. V rámci 13. veřejného zasedání zastupitelstva jsme se dozvěděli, že město hodlá koupit stroj na zametání chodníků. Přímou během jednání tajemník městského úřadu celkem bezelstně sděluje, že zná přesný model stroje, výslednou nákupní cenu, a že zbývá už jen vypsát výběrové řízení (parafrázováno). Zastupitelstvo tedy uvolňuje 2,7 mil. Kč na pořízení stroje.

Připomeňme si tu, že důvodem vypisování výběrových řízení je především snaha nakoupit potřebné vybavení za co nejlepší cenu.

12. října 2016 : Poptáváme výrobce bagrů

Rada města na svém 22. jednání schvaluje, že ve výběrovém řízení osloví 5 konkrétních firem. Jak si později ověříme, tři z nich prodávají všechno možné, jen ne stroj, který by měl městem požadované vlastnosti. Pátá firma se prezentuje jako poskytovatel služby - má stroje na úklid, ale nijak se nehlásí k jejich prodeji.

Přeskočili jsme firmu č. 4 - ta se ukáže nejzajímavější. Má totiž stejné majitele jako společnost, která stroj předváděla v červnu v Libčicích. Libčické výběrko má rázem horkého favorita.

18. října 2016 : O nabídky město nestojí

Na elektronické úřední desce se objevuje dokument, kterým město vypisuje výběrové řízení na "Nákup zametacího stroje pro město Libčice nad Vltavou."

Dokument město zveřejnit muselo ať chtělo, nebo možná spíš nechťelo. Je to "nepříjemná" zákonná povinnost. Chybí přílohy, které říkají o jaký stroj má město zájem. Proč? No, takový postup má přece svou "výhodu" - kdo se nezeptá, nemůže se zúčastnit. A když si někdo požádá o detaily, na úřadě hned vědí o možném "vetřelci" výběrového řízení.

19. října 2016: Zvědavce necháme vydušit

Na našich stránkách www.LibcickeKrizovatky.cz uveřejňujeme první článek o nestandardním výběrovém řízení. Dva z nás, jeden obyčejný občan a jeden zastupitel, okamžitě žádají městský úřad o sdělení specifikací požadovaného stroje. Tady trochu předběhneme - detaily jsou nám oficiálně sděleny až po skončení výběrového řízení.

Zároveň si děláme vlastní průzkum trhu se stroji na zametání městských chodníků. Během jediného večera zjišťujeme, že takových zařízení je spousta, trh je vysoce konkurenční. Tedy rovnou oslovujeme o něco málo víc než 10 dodavatelů různých značek - v této chvíli bez znalosti technických parametrů poptávaného zařízení.

20. října 2016: Nestojíme ani o ukázky

Druhý den přetéká e-mailová schránka reakcemi prodejců, někteří dokonce volají. Všichni mají zájem. Všichni si na úřadě žádají o doplnění podkladů (a přes ně jsme se k technické specifikaci dostali i my).

Na městském Odboru správy majetku je určitě rušněji než obvykle.

Studujeme podmínky a zadání získané oklikou přes zájemce o účast. Prodejci jsou velmi sdílní, a tak se od některých dozvídáme, že i oni nabídli městu předvedení svých zametáků: byli však odmítnuti.

Brzy je jasné, že celé výběrové řízení je ušito na míru konkrétnímu stroji. Asi nikoho nepřekvapí, že je to stroj HAKO známý z červnové fotogalerie města. Velkou většinu zájemců vyřadí požadavek na kloubové zatáčení, podle nějž stroj musí zatáčet tím, že se v půlce ohne, místo aby natočil kola jako normální auto.

21. října 2016: Stroj musí jezdit „rychle“

Nevadí. Kloub - my tedy nevíme proč - je nejspíš v stísněných libčických zákoutích nutný. Dobrá, další večer najdeme a oslovíme prodejce jiných značek zametacích strojů - tentokrát vybavených kloubem. Je jich méně, ale stále ještě dost.

Možná se teď ptáte, proč to děláme? Myslíme si totiž, že jenom opravdu konkurenční nabídky zaručí naplnění smyslu výběrového řízení, tedy snahu prodejců o zakázku soutěžit a nabídnout podobná řešení za nejnižší cenu. Jde přece o náš společný rozpočet a my chceme Libčicím ušetřit.

Bohužel se ukazuje, že v podmínkách pro dodávku stroje jsou zaneseny minimálně další dva požadavky, které vyloučí veškerou další konkurenci. Abyste měli představu: libčickým podmínkám nestačí maximální rychlost 20 km/h, náš stroj musí jezdit minimálně 25 km/h rychlostí. A takový báječný stroj je jen jeden.

22. října 2016: Chybička se vloudila

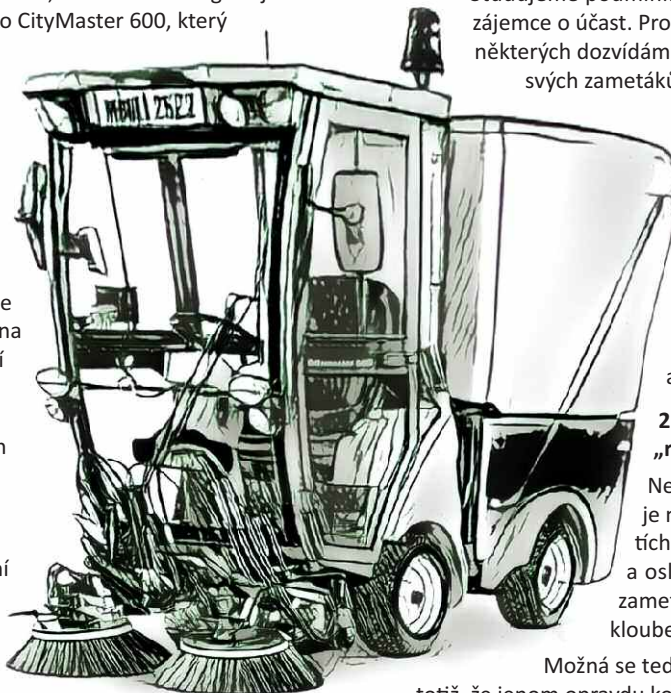
Poslední nejvytrvalejší námi oslovení prodejci nám oznamují, že se bohužel výběrového řízení nezúčastní. Technické specifikace jsou nastaveny na stroj Hako CityMaster 600 a jakákoliv jiná nabídka by byla vyřazena z důvodu nesplnění technického zadání.

Někteří na závěr připojují gratulace budoucímu vítězi, ale i pro nás podstatnější informace o chybách. Ten, kdo sesíloval technické specifikace, v zadání udělal několik celkem podstatných překlepů. Pokud město dodrží zákonné podmínky výběrového řízení, musí trvat i na chybných parametrech. Vyhrát by neměl nikdo...

25. října 2016: LOS si zase stěžuje

Zastupitelé za Libčický občanský spolek (tzn. zvolení zástupci občanů, kteří mají řídit město) posílají Radě města (výkonnému vedení) "Výzvu ke zrušení výběrového řízení."

Chceme to zastavit, protože nechceme městské peníze vyhazovat jen tak oknem. Precizně vypisujeme všechny důvody.

2. listopadu 2016: Naštěstí jim nerozumíme

Konec výběrového řízení. Na podání cenové nabídky bylo jen a pouze 14 dnů proložených státním svátkem. Všimněte si, kolik času trvaly předchozí kroky, do října se prakticky nic nedělo. Ale spěch teď přeci ničemu nevádí, předpokládáný vítěz už má jistě vše připraveno.

Ve stejný den se koná 23. jednání Rady města. A my z LOSu se dočkáme reakce na svou výzvu. Rada konstatuje, že „jí nerozumí.“ Hm...

3. listopadu 2016: Vítěze v klidu vybereme

Na tenhle den připadá „Neveřejné otevírání obálek“ s nabídkami prodejců. Označení „neveřejné“ je důležité. Ve spoustě jiných obcí je to událost, které se může zúčastnit, kdo chce. Tím ony obce dávají najevo, že nemají co skrývat.

V Libčicích nabídky otevírá tajně „komise pro otevírání obálek.“ Členy téhle komise jsou v první řadě dva městští úředníci, které si můžete prohlédnout na fotografiích z červencové předváděčky firmy Unikont.

9. listopadu 2016: Máme výherce!

24. jednání Rady města zveřejňuje informaci o proběhlém výběrovém řízení.

Uvádí:

- že z městem oslovených firem se do řízení žádná nepřihlásila,
- že o technické specifikace si požádalo cca 10 dalších firem. My už víme, že většina se zúčastnit nemohla - jiné stroje byly z výběrového řízení předem diskvalifikovány některými nadbytečnými požadavky,
- že nakonec nabídku podaly dvě firmy - firma Auto SAS a hlavně a především

z červnové fotogalerie dobře známý Unikont, který tak do hry vstupuje přímo.

Překvapení se nekoná, vyhrává Unikont s cenou 1.874.500 Kč bez DPH. To je 2,268 milionu Kč s DPH. Nějaké dobré zprávy? Spíš ne. Naopak to vypadá, že kdyby nebyly ty otravné zákony a štourající opozice, mohli si na úřadě ušetřit spoustu práce.

Pokud byste ale dobrou zprávu chtěli, pak pro bytostné optimisty uvádíme, že je vysoutěžená cena o cca půl milionu nižší, než kolik plánovali městští úředníci utratit na začátku.

A dál?

Nám to takhle nestačí. Nesmířili jsme se se stavem věcí a podnikáme další kroky. O výsledky se s vámi rádi podělíme. Mimo jiné v tuto chvíli žádáme o poskytnutí podrobných informací k oběma nabídkám. V době psaní článku nám zatím zaslány nebyly.

Závěr

I my chceme v Libčicích čisté chodníky a víme, že je na to třeba mít správnou techniku.

Těžko se nám smíruje s tím, že se taková věc pořizuje diletantským způsobem a v souběhu událostí a náhod, který nechává spousty prostorů pro spekulace.

Pokud jste dočetli až sem nebo se o problém sami zajímáte, nejspíš se vám hlavou honí spousta otázek. Nám také, ale na závěr jsme vybrali tyhle dvě:

Opravdu město nakoupilo nejlepší řešení za nejvýhodnější cenu?

Je jedinou motivací aktérů prapodivného výběru "nejlepší prospěch města"?

-mac-

23. 10. Petra zasílá žádost o kopii smlouvy se společností M. C. TRITON, s r. o., která vypracovala žádost o dotaci na strategické dokumenty. Tentokrát v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.

27. 10. Radě města jsme poslali Výzvu na zrušení výběrového řízení na pořízení zametacího stroje, jelikož výběrové řízení podle nás obsahuje řadu nedostatků.

31. 10. K dnešnímu dni jsme neobdrželi žádnou z informací požadovaných žádostmi podanými 15. 10. '16. Radnice nesplnila termíny dané zákonem.

↓ Lislopad 2016 ↓

4. 11. Obdrželi jsme objednávku z 18. 4. '16, na jejímž základě společnost M. C. TRITON, s r. o. zpracovala žádost o dotaci na strategické dokumenty. Zmínku o obchodním tajemství, kterým radnice zdůvodňuje odmítnutí poskytnout nám kopii žádosti o dotaci, v ní nenacházíme.

8. 11. Obdrželi jsme zápis z RM č. 23 / 2016, kde se rada zabývala naší Výzvou na zrušení výběrového řízení na zametací stroj. Rada konstatuje, že výzva obsahuje nejasné formulace. Faktické nesrovnalosti, na které výzva poukazuje, radu města nezajímají.

10. 11. Ilona zasílá městu dotaz, jakým způsobem byla nebo do konce roku bude využita navýšená položka rozpočtu města určená na dětská hřiště. Na jednoduchou otázku reaguje tajemník úřadu nesmyslnou ironickou odpovědí, která se dotazu netýká. Proč je cesta k informacím týkajícím se i nekonfliktních témat tak trnitá?

14. 11. Ilona požádala o informaci znovu, tentokrát s odvoláním na zákon o svobodném přístupu k informacím. Šlo konkrétně o dotaz na hřiště v ulici Družstevní a nad zastávkou v Letkách mezi bytovkami.

14. 11. Pan J. Čermák, zaměstnanec správy majetku města, zasílá Petře po téměř měsíci (!) technickou specifikaci zametacího stroje. Výběrové řízení bylo před 12-ti dny ukončeno a dodavatel ze dvou zájemců vybrán. V tuto chvíli je dokument v podstatě bezcenný...

24. 11. Pan tajemník zasílá Iloně odpověď ohledně hřišť v Letkách. Nad zastávkou mezi bytovkami bude demontována klouzačka, nahrazena novou a budou doplněny další dva herní prvky. Na hřišti v ulici Družstevní byla provedena revize stávající prolézačky, dovybavení hřiště odpověď nezmiňuje.

Obyvatelé okolních domů přitom radnici o doplnění herními prvky žádají již od roku 2015. Snaží se komunikovat písemně, osobně, emailem. Doposud s negativním výsledkem a odkazem na další čekání.

Bohužel, ani po navýšení příslušné položky městského rozpočtu zastupitelstvem a příslibu tajemníka, že požadavek bude řešen, se situace na hřišti nemění. Doufáme jen, že důvodem není fakt, že se o problematiku začala zajímat opozice.

24. 11. Petra požádala o nové znění pravidel pro podávání žádostí o dotaci města pro rok 2017, které schválila rada na svém jednání 23. 11. '16

pokračování příště

Adventní a vánoční zpívání scanduly:

sobota 17. 12. v 17:30

Rybova mše - evangelický kostel v Libčicích nad Vltavou

pondělí 19. 12. v 18:00

Adventní koncert - rotunda v Holubicích

středa 21. 12. v 17:30 -

Rybova mše - katolický kostel v Kralupech nad Vltavou

sobota 24. 12. v 15:30

Štědrovečerní nešpory - evangelický kostel v Libčicích nad Vltavou

V Libčicích to žije A my v tom taky máme prsty

Všichni to „vědí“, dočtete se to v novinách, vážení páni učení o tom popsali ne jeden list: "v malých městech v okolí Prahy se prakticky nic neděje a jsou to spíš takové noclehárny, kam jezdí lidé přespávat po práci. A když chtějí za kulturou, tak jim nezbývá nic jiného, než v tom velkém městě zůstat až do večera.

Myslíte? Kolem Prahy možná jsou satelity, na které takový popis pasuje. Ale Libčice mezi ně určitě nepatří. Protože v Libčicích „to žije.“

Nevěříte? Tak si s námi pojdte projít jen akce konané od září do prosince. Není to výčet úplný, přiznáme se bez mučení, chceme se tu hrdě přihlásit k akcím, které pořádáme, nebo při kterých významně pomáháme.

Letní kino bylo v zahradě ZUŠ Libčice

Letní kino

2. září, chvíli po konci prázdnin, skončilo poslední letošní promítání libčického letního kina v zahradě ZUŠky. Všechny 5 prázdninových představení si své diváky našlo, přesto, ale možná spíš možná právě proto, že promítané filmy v programu hlavních komerčních televizí určitě nenajdete. Vše se uskutečnilo v harmonické spolupráci s libčickou uměleckou školou, sdružením Libčice.net a s finančním grantem města Libčice nad Vltavou. Letní kino se za rok určitě vrátí.

Josef Fousek na Hašlerce 2016

Hašlerka

3. zářijový víkend bylo živo v celém regionu, a kdo se chtěl pobavit, měl opravdu na výběr. My do nabídky přispěli v neděli 18. září. Naše Hašlerka již potřetí cílila především na vyzrálější publikum. Příznivci Karla Hašlera si letos v areálu libčické Sokolovny mohli kromě staropražských písní poslechnout i spoustu autentických vzpomínek a historek o životě skladatele, které osobně zprostředkoval pan režisér Gustav Oplustil. Publiku udělalo velkou radost i vystoupení kladenského barda Josefa Fouska.

Poděkování za pomoc patří především vzorným hostitelům - libčickým Sokolům, a pak všem sponzorům. Bez peněz by umělecký ředitel festivalu Luboš Harazin tak nabitý program určitě nesestavil.

Opravdový Martin na bílém koni

Na svatého Martina

Tenhle tradiční listopadový podvečer je jedna z akcí, které by nejspíš Libčice neměly, kdyby tu nebydlela Kateřina Judová. Ani neumím říct, pokolikrát se letos na náplavce zpívalo, pouštěly skořápkové lodičky po Vltavě, tančilo, hrálo divadlo a svítilo lampiony. I my přispěli pomocí, stejně jako Scandula, libčičtí ochotníci, skauti, malí tanečníci a tanečnice z tanečního oboru ZUŠ Lucie Charouzové.

A z Dolan přijel na koni opravdický Martin, který rozhazoval kolem sebe plnými hrstmi husí peří a přitom mluvil o sněhu.

Tvořivé dílny, ty adventní

Tvořivé dílny

V tom máme také prsty - když si na jaře před Velikonocemi libčické dámy, paní i zručná dítky zdobí kraslice, stejně tak jako když si ke sklonku podzimu pletou, pájí, motají a.... já vlastně nevím, co ještě dělají při výrobě adventní výzdoby. Dílna na adventní věnce patří na konec listopadu, proto se ocitla i v našem podzimním kulturním výčtu.

Různých výtvarných dílen se v libčickém kalendáři najde spousta. Pořádá je škola, Mateřské centrum Malina nebo Ateliér pod Saharou. Ty naše, ať už jim velí Karolína nebo Tereza Nehasilová, určitě nezapadnou.

Snow Film Fest na Libčické plovárně 2016

Snow Film Fest

Všimli jste si toho? Nebo je to jen můj osobní pocit? Libčice jsou promořeny (horo-)lezci. Jejich hustota na obyčejného obyvatele je taková, že by se tu dali komerčně těžit, kdyby pro ně měl někdo nějaké průmyslové uplatnění. A tak snad ani není divu, že tu pevně zakořenil jarně - podzimní dvojboj v podobě dvou putovních outdoorových filmových festivalů. Jarní „Expediční kamera“ má za sebou 2 libčické ročníky, podzimní „Snow Film Fest“ je čerstvě o ročník starší.

A nejsou to jen filmy o lidech, kteří někam jdou, lezou, jedou, sjíždí... Přičemž to jejich „někde“ má každý z nich pokud možno za hranicí svých limitů. Zaslouhou duše libčických film festů, Michala Nehasila, se navíc stalo místní libčickou tradicí, že festivalový večer zakončuje písničkář mimo hlavní proud, který svým vystoupením osloví především mámy a táty od rodin, případně - jako bonus - nadchne dorostence s prodlouženou večerkou.

Oba festivaly patří k Libčické plovárně, využijí sál, zázemí i celý areál pro doprovodný program. Za to, že se mohou konat, se patří poděkovat opět sponzorům a městu Libčice. Bez finanční podpory by to nešlo.

Otevřená zahrada

Znalci teď možná kroutí hlavou, protože tuší, že název „Otevřená zahrada“ je spojen hlavně s květnovým festivalem sborového zpěvu. Ale je to pár dní, kdy se zahrada libčického evangelického kostela otevřela pro všechny, kdo si chtěli poslechnout vystoupení sborů Scandula a Repetice a nasát atmosféru první adventní neděle provoněnou perníkovým kořením, vůní sušených pomerančových ozdob nebo pichlavých větvíček a zvláště povedených šišek z adventních věnců.

Česká mše vánoční Jakuba Jan Ryby v evangelickém kostele

Podzimní otevřená zahrada - jarmark, koncert a tak

Česká mše vánoční

Letošní „Rybovka“ v libčickém evangelickém kostele nás teprve čeká. A já už se těším, protože to je to místo a čas, kdy se konečně přepnu do režimu Vánoce - svátků klidu a pohody.

Mše Jakuba Jana Ryby svede pod jednu střechu posluchače, zpěváky a hudebníky z celého regionu. Není představitelná bez výrazného hlasového příspěvu Scanduly, hudebníků z libčické a kralupské ZUŠ a finanční podpory města Libčice. Rybovka je jednou z našich nejtradičtějších a nejnavštěvovanějších akcí. Od začátku za její organizací stojí Luboš Harazin.

Hodně? Ale stále to není všechno

To nám ty Libčice pěkně společensky žijí, že? Ale to stále není všechno. Podzimní kulturní nálož pěkně zahustili ochotníci z libčické LODe obnovením tradiční přehlídky „Libčický divadelní podzim“, na jehož závěrečné představení se nejspíš stále ještě můžete vypravit (pokud ještě jsou lístky). Své si přisadily škola, školka a ZUŠka. Ani pěvecký sbor Scandula nemívá ke konci roku svůj diář zrovna prázdný. Pozadu nezůstala ani MC Malina se svými akcemi pro nejmenší, možná jste i vy byli třeba zrovna teď na jejich Mikulášské.

zprávy z libčické evangelické farnosti

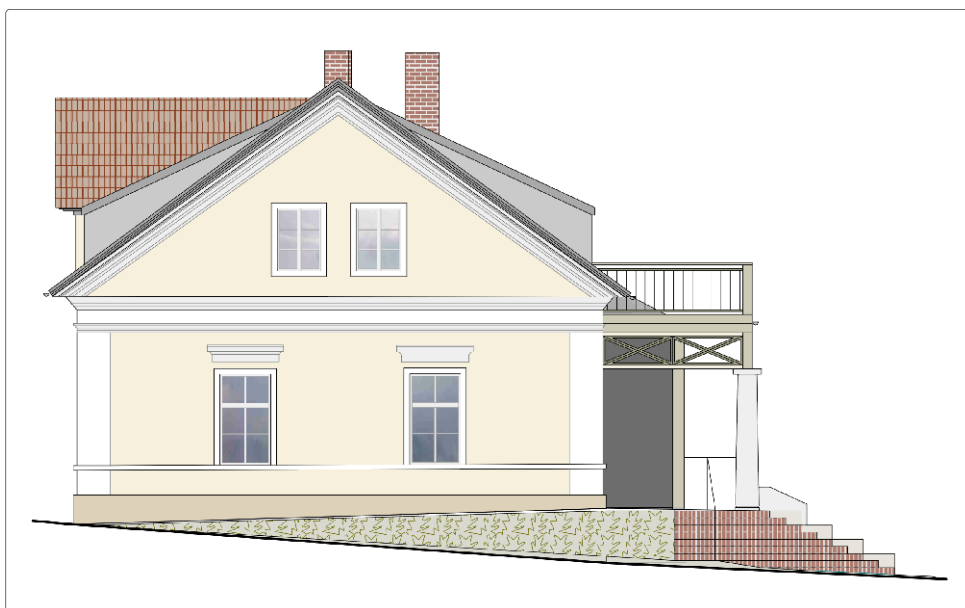
Libčická evangelická farnost má od prosince 2016 nového faráře - byl jím zvolen bratr Tomáš Cejp. Smlouva je zatím podepsána od začátku letošního adventu do konce roku 2017. Dne 15. ledna 2017 proběhne v kostele slavnostní instalace nového faráře za účasti Pražského seniora Romana Mazura a řady hostů. Bohoslužby budou netradičně odpoledne od 15 hodin právě proto, aby se mohli zúčastnit i hosté z různých stran.

Libčický evangelický kostel je jednou z nemnoha oficiálně uznaných kulturních památek našeho města. V roce 2013 oslavil 150 let od položení základního kamene (stavba proběhla v letech 1863 - 1867) a v příštím roce uplyne jeden a půl století od jeho vysvěcení.

Fara, poskytující zázemí sboru a bydlení duchovnímu správci, byla přistavena v roce 1889. V průběhu roku 2017 zde proběhne velká rekonstrukce, k níž bylo právě v těchto dnech vydáno stavební povolení. Ve zcela nově zobytném podkroví vznikne byt faráře a celé přízemí bude sloužit pouze potřebám sboru. Generální oprava se dotkne také všech rozvodů. Budova si po mnoha letech určitě důkladnou rekonstrukci zaslouží, na její nový kabát se jistě těší nejen farníci.

Farní zahradu už mnozí čtenáři měli možnost navštívit při některé z mnoha kulturních akcí, které se tu konají (Festival Otevřená zahrada, koncerty, divadla...). Na nejbližší kulturní akci vás zveme v následující pozvánce.

(BT a lurich)

Dva pohledy na budoucí vzhled evangelické fary.

Jakub Jan Ryba
Česká mše vánoční
17. prosince 2016, 17.30
evangelický kostel
Libčice nad Vltavou

zve vás Libčický občanský spolek LOS. **Vstupné dobrovolné.**
Akce se koná s finanční podporou města Libčice nad Vltavou.

Dětská libčická vánoční anketa

Vánoce, to je čas dětských přání. V lepším případě splněných - jejich zářící oči a čistá nefalšovaná radost jsou většinou tím nejlepším dárkem pro rodiče i prarodiče. A protože je dětský pohled na svět jiný, než ten dospělácký, uspořádali jsme mezi dětmi vánoční speciální libčickou práci anketu. Takže tohle jsou dětská přání, co pro Libčice a co od Libčic. Neplést se seznamem podnětů pro investiční plán města.

otázky:

1. Představ si, že by sis mohla / mohl přát pod stromeček nějaký dárek pro celé Libčice. Co by to bylo?
2. Co by si pod stromeček od Libčic zasloužily děti? / Co by měl Ježíšek do Libčic přinést pro všechny děti?

Lukáš (8 let)

1. První, co mě napadlo, jsou lepší stojany na kolo. Vlastně ony tu nejsou skoro žádný.
2. Chtěl bych v Libčicích střední školu nebo gympl - abych nemusel nikam dojíždět. A pak bych si přál, aby mě tam vzali.

Matěj (10 let)

1. Aquapark a pořádnou, dobrou restauraci.
2. Peníze.

Madlenka (9 let)

1. Aby byly celé Libčice šťastné.
2. Mohlo by se vylepšit dětské hřiště pod Saharou. Aspoň kdyby se tam vrátila ta klouzačka pro malé děti.

Marie (8 let)

1. Kino a bazén, zastřešený, třeba jako mají na Kladně.
2. Plyšáka a obr velké lízátka.

Amálka (10 let)

1. Já bych chtěla Jump park.
2. Pro celé Libčice bych si od Ježíška přála moře místo Vltavy. Se všemi útesy, mušlemi... A také bych chtěla lepší silnici u nás doma v Letkách. Špatně se mi po ní jezdí na koloběžce a na bruslích...

Tom (9 let)

1. Více asfaltu na silnici.
2. Pěkné a veselé Vánoce.

Hubert (6 let)

1. Přál bych si, aby se trochu přebarvil kostel, aby nebyl tak bílý.
2. Další Sokolovnu, blíž k našemu domu, abychom nemuseli chodit tak daleko.

Toník (9 let)

1. Kino.
2. Největší hřiště na světě. A desetimetrovou klouzačku do vody. Ne, dvacetimetrovou!

Miloš (10 let)

1. Akvapark, tělocvična ve škole, cukrárna plná nejlahodnějších dobrot.
2. 2 milióny na nové dětské hřiště, které by bylo velké a byly tam tobogány, klouzačky a trampolíny. Byla by to zábava pro všechny děti z Libčic. Děti by si hrály a nezlobily rodiče.

František (7 let)

1. Velkou kapelu, pro všechny.
2. Výtah, který by nás vozil do školy.

Matylda (7 let)

1. Takový ten velký čistící stroj, který by zametal chodníky.
2. Nové závěsy do školy, s jinými obrázkama. U nás ve třídě jsou takové divné s řídítkama.

Štěpán (5 let)

1. Zeměkouli! A aby všichni dobře viděli.
2. Hračky.

sebekritický vzkaz padesátníka dvacetiletým

...dokončení ze strany 1

do nichž se uzavíráme a přestáváme rozumět jejich okolí, jiným bublinám. Jednou se všechny ty bubliny přátel mezi sebou střetnou a začne nepřátelský boj na život a na smrt všech proti všem, ovšemže virtuální. Ale tato intolerance se může přenášet i do praktického života. My padesátníci skvěle fungujeme na heslo „přítel – nepřítel“. Štěkáme na sebe na potkání, nemáme nadhled, nejsme vlídní. Virtuální facebookové bubliny jsme si přetáhli i do životní reality.

Braňte se takovým bublinám, svět je jen jeden a jeho skutečnost je srozumitelnější, když ji poznáváte face to face, tváří v tvář.

Na rozdíl od nás umíte, doufám, více jazyků. Hodně cestujte, hodně se seznamujte a když si přitom uděláte jen pár dobrých živých přátel, stačil by třeba Němec, Rus, Izraelec, Číňan, Arab a Ind, budete mít v stáří i méně nepřátel.

Samozřejmě máte ještě jednu možnost. Nevěřte mým hloupým radám! Potom si vám, dvacátníkům, dovoluji připomenout heslo z doby studentských nepokojů v Americe. Přišel s ním v roce 1965 studentský vůdce ze San Francisca Jack Weinberg a znělo: „Don't trust anyone over 30“. Jistě si ho spolehlivě přeložíte. V tom případě od vás ale čekáme, že budete fakt tak dobří, abyste dali náš rozbitý svět zase do pořádku. Pro začátek byste mohli začít u nás, v Libčicích.

Martin Sekera

Libčický divadelní podzim - 4x o odvaze

15. října - 11. prosince 2016

Zbývá sehrát poslední představení a uzavře se další ročník ochotnické přehlídky Libčický divadelní podzim. Po dlouhých 33 letech se letos na podzim amatérští herci častokrát postarali o takřka profesionální divadelní zážitek. My, pořadatelé z Libčického ochotnického spolku bychom tímto článkem na závěr přehlídky rádi poděkovali svým hostům a vlastně i kolegům z Prahy, Chaloupek a Buštěhradu.

Úplně na začátek, ještě v říjnu, přivezla svůj kus - divadelní hru Petra Zelenky „Příběhy obyčejného šílenství“ Divadelní sekce, Praha. Dodat odvahy jsme v tomhle případě potřebovali především my. První hostovské představení nám působilo větší trému, než naše vlastní divadelní pokusy. Děkujeme do Prahy, že hlavně jejich zásluhou se naše nervozita stačila rozplynout ještě před představením.

Na další návštěvu jsme si museli počkat skoro měsíc, v půli listopadu nám Ochotnické divadlo Máj 21 Chaloupek zahrálo komedii „Proutník pod pantoflem“, kterou sepsal Georges Feydeau. Vtipné představení s klasickou zápletkou si svou dávku odvahy vybralo od herců. K divadlu to patří, ale stejně to tu odvahu chce, když se máte s grácií a nenuceně promenovat po jevišti jenom v negligé.

A poslední letošní divadelní návštěva rozzářila libčickou ZUŠ týden před koncem listopadu. Buštěhradští ochotníci, Divadlo KIX vmáčklo na malé jeviště tanečního sálu umělecké školy další divadelní komedii žijícího autora. V podání KIXu jsme viděli hru Antonína Procházky „Přes přísný zákaz dotýká se sněhu.“ A co víc, to vše jen týden po premiéře, kterou si buštěhradští vychutnali na své domovské scéně pod dohledem (živého) autora. A to určitě chtělo odvahy.

Jsmo rádi, že jste přijeli, a děkujeme. Stejně velkou radost máme i z faktu, že odvahu okošťovat ochotnické divadlo vždy našli i libičtí diváci.

-mac-

PF 2017

spolu doma v Libčicích.

LOS
LIBČICKÝ OBČANSKÝ SPOLEK

